

PRETTY BABY © 2015 by Mary Kyrychenko

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Milos | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUBICA, MARY

Necunoscuta / Mary Kubica; trad. din limba engleză de Laura Nureldin. – București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-228-6

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

NECUNOSCUTA

MARY
KUBICA

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

PASSPORT
HERG BENET
2018

HEIDI

PRIMA DATĂ O VĂD la Gara Fullerton, stă în picioare pe peron și strângî în brațe un bebeluș. Se înfige mai bine pe picioare, cu tot cu copil, când trenul expres al liniei mov trece în grabă pe lângă ea, spre Linden. Este 8 aprilie, sunt nouă grade și plouă. Ploaia se strecoară din cer peste tot, sub vântul furios și neîmblânzit. O zi proastă pentru păr.

Fata poartă o pereche de jeansi rupti în genunchi. Are o haină subțire, de nylon kaki. Nu are nici glugă, nici umbrelă. Își ascunde bărbia în haină și privește în gol, lăsându-se îmbibată de ploaie. În jurul ei, oamenii se chircesc sub umbrele și nimeni nu se oferă să împartă adăpostul cu ea. Copilul tace, îndesat în haina mamei lui ca un pui de cangur în marsupiu. Din haină se ițesc fâșii dintr-o păturică roz și mă conving că bebelușul, adormit buștean în mijlocul a ceea ce mie îmi pare un balamuc – frig cumplit, sunetul asurzitor al trenului – este fetiță.

La picioarele tinerei este o valiză de piele, veche și roasă, lângă o pereche de bocanci cu șiret, uzi leoarcă.

Nu pare să aibă mai mult de șaisprezece ani.

E slabă. Subnutrită, îmi zic, dar poate că e doar slabă. Hainele îi atârnă. Jeanșii îi sunt largi, iar haina, prea mare.

În difuzoare se anunță sosirea unui tren, iar garnitura liniei maro oprește în gară. Un grup de navetiști matinali se îngămădește în tren, unde e cald și uscat, dar fata nu se mișcă. Ezit o clipă – simt nevoia să fac ceva –, dar apoi mă urc în tren, la fel ca ceilalți nepăsători; mă aşez și mă uit pe geam în vreme ce ușile se închid, iar noi ne îndepărțăm, lăsând-o pe fată și pe copilul ei în ploaie.

Dar mă gândesc la ea toată ziua.

Merg cu trenul până în Loop, la Gara Adams/Wabash; mă strecor afară, cobor treptele care duc la strada înecată de ploaie, în miroslul acru de canal care plutește la colțul fiecărei străzi din oraș, unde porumbeii se învârt în cercuri amețitoare, pe lângă tomberoane și boschetari și milioane de locuitori care se grăbesc prin ploaie din punctul A în punctul B.

Petrec bucăți bune de timp – între întâlniri despre alfabetizarea adulților și Dezvoltarea Educației și meditații de limba engleză cu un bărbat din Mumbai – imaginându-mi-o pe fată și pe copilul ei cum își pierd cea mai mare parte a zilei pe peron, urmărind trenurile care vin și pleacă. Îmi construiesc povești întregi în minte. Copilul are colici și se tot trezește. Doar vibrația trenurilor care se apropiu reușește să-l adoarmă. Umbrela femeii – mi-o închipui de un roșu aprins, cu margarete vesel colorate în auriu – a fost smulsă de o rafală violentă de vânt și întoarsă pe dos, aşa cum se întâmplă de obicei în zile ca asta. S-a rupt. Umbrela, copilul, valiza: mult mai mult decât pot duce brațele ei. Sigur că nu putea să lase copilul. Iar valiza? Ce conținea valiza aşa de important? Mai important decât o umbrelă într-o astfel de zi? Poate că a stat și a așteptat acolo toată ziua. Poate că aștepta o sosire, nu o plecare. Sau poate că a urcat în trenul liniei roșii la câteva clipe după ce garnitura maro a plecat.

Seara, când revin, nu mai e acolo. Nu-i povestesc lui Chris despre asta, pentru că știu ce-ar spune: cui îi pasă?

O ajut pe Zoe cu tema la matematică, pe care o scrie pe masa din bucătărie. Zoe spune că urăște matematica. Nu mă surprinde. În perioada asta, Zoe urăște cam orice. Are doisprezece ani. Nu sunt sigură, dar cred că perioada mea de „urăsc totul“ a venit mult mai târziu: pe la șaisprezece sau șaptesprezece ani. Acum, însă, pare să vină mai devreme. Eu am mers la grădiniță să mă joc, să învăț alfabetul; Zoe a mers la grădiniță ca să-nvețe să citească, să devină mai pricepută în ale tehnicii decât mine. Băieții și fetele intră în pubertate mai devreme, uneori chiar și cu doi ani mai devreme decât generația mea. Copiii de zece ani au telefoane mobile; fetițe de șapte sau de opt ani au săni.

Chris își mănâncă cina, apoi dispare în birou, ca de obicei, să se îngroape în tabelele lui cu efect de somnifer, numai bune de indus coma, și să stea cu ele mult după ce Zoe și cu mine ne-am culcat.

A doua zi, iar e acolo. Fata. Și plouă din nou. E doar a doua săptămână din aprilie și meteorologii anunță deja precipitații record pentru luna asta. Cel mai ploios aprilie din istorie, aşa spun ei. Alătări, O'Hare raporta peste un centimetru de ploaie într-o singură zi. Anceput să se infiltreze în subsoluri, să inunde străzile mai joase. Mai multe zboruri au fost anulate sau amâname. Îmi spun că ploile din aprilie aduc florile din mai, mă înfășor într-o pelerină crem, impermeabilă, și mă încalț cu o pereche de cizme de cauciuc, să pot face drumul până la muncă.

Ea poartă aceiași jeansi sfâșiați, aceeași jachetă kaki, aceiași bocanci cu șireturi. Are la picioare valiza veche. Tremură în aerul rece, iar copilul e agitat.

Leagănă bebelușul, sus-jos, sus-jos, iar pe buze îi

citesc un „ssșt”. Le aud pe femeile de lângă mine, care-și beau cafelele fierbinți sub umbrele uriașe: *n-ar trebui să scoată copilul. Pe așa o vreme? mărâie ele. Ce-o avea fata asta în minte? Și de ce nu i-a pus copilului căciuliță?*

Expresul liniei mov trece în goană; garnitura liniei maro se apropie și se oprește, iar nepăsătorii se urcă, încolonați, ca niște produse pe o linie de asamblare.

Zăbovesc, din nou, dorindu-mi să fac ceva, dar nedorindu-mi să par băgăcioasă sau s-o jignesc. E o graniță subțire între ajutor și jignire, una pe care nu vreau s-o încalc. Există un milion de motive pentru care ar putea sta acolo cu valiza, ținându-și copilul în ploaie, un milion de motive, altele decât gândul care nu-mi dă pace: că n-are casă.

Lucrez des cu oameni afectați de sărăcie, mai ales imigranți. Statisticile privind alfabetizarea în Chicago sunt descurajatoare. Cam o treime din adulți sunt semi-analfabeti, ceea ce înseamnă că nu pot completa cereri de angajare. Nu pot citi instrucțiuni și n-au de unde să știe în ce gară ar trebui să coboare. Nu-și pot ajuta copiii la teme.

Fetele sărăciei sunt sinistre: femei în vîrstă, încovrigate pe bânci, în parcurile din oraș, cu toată averea îngheșuită în cărucioare de cumpărături pe care le târăsc după ele când scormonesc prin gunoaiet după mâncare; bărbați care dorm lipiți de zgârie-nori în cele mai reci zile din ianuarie, cu câte un carton rezemat de trupurile lor inerte: *Ajutați-mă. Vă rog. Mi-e foame. Să v-ajute Dumnezeu.* Victimele sărăciei trăiesc în condiții miserabile, în cartiere periculoase; abia dacă au ce mâncă; de cele mai multe ori, nu. Au acces limitat sau nu au deloc acces la servicii medicale și la vaccinuri; copiii lor merg la școli subfinanțate, dezvoltă probleme de comportament, asistă la violență. Între altele, în cazul lor există un risc mai

mare de a-și începe viața sexuală la vîrste mici și, în felul acesta, ciclul se repetă. Adolescentele nasc copii sub greutatea normală, au acces limitat la servicii medicale, copiii nu pot fi vaccinați. Suferă de foame.

În Chicago, sărăcia îi afectează cel mai mult pe negri și hispanici, dar asta nu înseamnă că o fată albă nu poate fi săracă.

Toate astea îmi trec prin minte în fracțiunea de secundă în care mă întreb ce să fac. S-o ajut pe fată. Să urc în tren. S-o ajut pe fată. Să urc în tren. S-o ajut pe fată.

Dar, chiar atunci, spre surprinderea mea, fata se urcă-n tren. Se strecoară printre uși cu câteva secunde înainte de anunțul înregistrat – *bing, bang, se-nchid ușile* – iar eu o urmez, întrebându-mă unde mergem – fata, copilul ei și cu mine.

Vagonul e aglomerat. Un bărbat se ridică și-i oferă, politicos, locul fetei; ea acceptă fără o vorbă și se strecoară pe scaunul metalic, lângă un șmecherăș îmbrăcat într-o haină lungă și neagră, iar tipul se uită la copil de parcă ar fi venit de pe Marte. Pasagerii se pierd în naveta matinală – se uită în telefoane, laptopuri sau alte gadgeturi, citesc romane, zare, titlurile dimineții; își beau cafeaua și se holbează pe geam la conturul orașului, estompat de ziua mohorâtă. Fata scoate cu grijă copilul din marsupiu. Desface păturica roz și, în mod miraculos, ploaia pare să nu fi ajuns la copil. Trenul se târăște spre Gara Armitage, prin spatele clădirilor de cărămidă cu câte trei sau patru etaje unde sunt apartamente, aşa de aproape de casele oamenilor, încât îmi închipui cum se zguduie totul când trece trenul pe acolo, cum zornăie paharele în bufete, cum televizoarele sunt reduse la tăcerere de vibrații, iar asta se petrece la fiecare câteva minute, cât e ziua de lungă și chiar o bucată din noapte. Trecem

de Lincoln Park și ne îndreptăm spre Orașul Vechi; la un moment dat, copilul se liniștește, iar plânsetele sfâșietoare se transformă într-un scâncet mic, spre evidentă ușurare a călătorilor.

Sunt obligată să stau mai departe de fată decât mi-ar plăcea. Înțându-mă bine, ca să nu mă ia prin surprindere vreo mișcare neașteptată a trenului, trag cu ochiul printre călători și serviete, s-o zăresc – piele perfectă, ca de fildeș, pătată cu roșu de la plâns – obrajii surpați ai mamei – un combinezon alb de bumbac – suptul disperat al unei suzete – ochi pustii. O femeie trece pe lângă mamă și copil și spune *ce bebeluș drăguț*. Fata zâmbește forțat.

Nu e obișnuită să zâmbească. Mi-o închipui lângă Zoe și-mi dau seama că e mai mare decât ea: deznaștejdea din ochi, pe de-o parte; lipsa completei vulnerabilități a lui Zoe, pe de alta. Și, firește, mai e și copilul (am reușit cumva să mă conving că Zoe încă mai crede că berzele aduc copiii), deși, pe lângă omul de afaceri așezat pe scaunul de alături, fata pare micuță, ea însăși un copil. Părul îi e asimetric: tăiat scurt pe-o parte, iar pe cealaltă, până la umăr. E tern, ca o fotografie sepia veche ce se îngălbenește cu timpul. Are câteva șuvițe roșii, care nu-s culoarea ei naturală. Machiajul de la ochi, strident, cu mult negru, e întins de la ploaie și ascuns sub un breton lung și protector.

Trenul încetinește când intră în Loop și se înclină când ia virajele. Mă uit cum bebelușul este înfășurat din nou în păturica roz, apoi îndesat în haina de nylon, și mă pregătesc pentru plecarea lor. Fata coboară înaintea mea, la stația State/Van Buren, iar eu o urmăresc pe geam, încercând să n-o pierd din ochi în aglomerația care umple străzile orașului la acea oră.

Dar asta se întâmplă, totuși, iar ea dispără dintr-odată.

— Cine este? — întrebă Heidi.
 — Este o femeie, spune copilul.
 — Cu ochi roșii? — întrebă Heidi.
 — Da.
 — Cine este?

— Cum ți-a mers azi? întreabă Heidi când intru în casă.

Mă întâmpină miroslul ciudătel de chimion, sunetul știrilor de la televizor și muzica ce urlă din camera lui Zoe. La știri: precipitații-record în toată regiunea Midwest. O întreagă adunătură de chestii ude zace lângă ușa de la intrare: haine și umbrele și încălcăminte. Le adaug și eu pe ale mele, apoi scutur din cap să mă usuc, ca un câine. Trec în bucătărie și o pup pe Heidi pe obraz, mai mult din puterea obișnuinței decât pentru gestul drăguț în sine.

Heidi s-a schimbat deja în pijama: flanelă roșu eco-sez, ca părul ei roșcat, ondulat natural, turtit de ploaie. Și-a scos lentilele, și-a pus ochelarii.

— Zoe, cina e gata, strigă ea, deși n-are nicio șansă de a se face auzită pe hol, prin ușa închisă de la dormitorul fiicei noastre, peste muzica asurzitoare a unei trupe de băieți.

— Ce mâncăm? întrebă.

— Chili. Zoe!

Îmi place la nebunie chili, dar în perioada asta Heidi face chili vegetarian, plin nu doar de fasole neagră, fasole roșie și fasole garbanzo (și, se pare, chimion), ci și

CHRIS

ceva ce ea numește carne tocată vegetariană, care să-ți dea impresia de carne, fără carne. Înșfacă niște castroane din bufet șincepe să toarne chili cu polonicul. Heidi nu e vegetariană. Dar de vreo două săptămâni, de când Zoe anceput să bată câmpii despre grăsimea din carne, Heidi a luat decizia ca familia să nu mai mănânce carne o vreme. Între timp am mâncat ruladă de „carne“ vegetariană și spaghete cu chifteluțe vegetariene și hamburgeri vegetarieni. Niciun pic de carne.

— O aduc eu, îi spun și pornesc pe holul îngust al apartamentului nostru.

Bat la ușa care vibrează și, cu binecuvântarea lui Zoe, bag capul înăuntru să-i zic despre cină iar ea răspunde „bine“. Stă întinsă în patul cu baldachin și are în poală un caiet galben – cel care are coperta plină de poze cu vedetele pe care le iubesc acum adolescenții, decupate de prin reviste. Îl închide în secunda în care intru eu și dă să înhațe notițele de Sociologie care zac lângă ea, nebagate în seamă.

Nu aduc vorba despre „carnea“ tocată. Mă împiedic de pisică în drum spre dormitorul meu și al lui Heidi, în timp ce-mi slăbesc nodul cravatei.

În câteva minute, stăm la masa din bucătărie și Heidi mă întrebă din nou cum mi-a fost ziua.

— Bună, îi răspund. A ta?

— Nu pot să sufăr fasolea, declară Zoe în timp ce ia o lingură de chili, apoi lasă mâncarea să se scurgă înapoi în castron.

Televizorul din living are sonorul oprit. Cu toate astea, ochii ne fug spre el și ne străduim să citim de pe buzele prezentatorului stirile serii. Zoe se cocoșează pe scaun, refuzând să mănânce. E clona lui Heidi, de la rotunjimea feței la părul ondulat și la ochii căprui; totul e la fel, inclusiv

arcul buzelor și pistriuji presărați pe nasul cărn.

— Ce-ai făcut? mă întrebă Heidi și mă strâmb în sinea mea, pentru că nu vreau să retrăiesc ziua, iar povestile ei – refugiați sudanezi care cer azil politic și bărbați în toată firea, analfabeti – sunt deprimante.

Vreau doar să fiu lăsat în pace, să citesc pe buze stirile serii.

Îi povestesc, totuși, despre con vorbirea telefonică avută cu un client pentru întocmirea documentației și de redactarea draftului pentru un contract de achiziție și de teleconferință ridicol de matinală cu un client din Hong Kong. La 3 dimineață m-am strecurat afară din dormitorul pe care-l împart cu Heidi și m-am dus în birou ca să răspund apelului, iar, când am terminat, am făcut un duș și am plecat la serviciu, cu mult înainte ca Heidi sau Zoe să se trezească.

— Dimineață plec la San Francisco, îi amintesc.

Ea dă din cap:

— Știu. Pentru cât timp?

— O noapte.

Apoi o întreb eu cum i-a fost ziua și Heidi îmi povestește despre un Tânăr care a imigrat din India în Statele Unite acum șase luni. Locuia într-un ghetou din Mumbai – Dharavi, mai exact; unul dintre cele mai mari din lume, aşa-mi spune Heidi, și câștiga mai puțin de doi dolari americani pe zi în țara lui. Îmi mai povestește despre toaletele lor, despre cât de puține și de rare sunt. Locuitorii folosesc râul pe post de latrină. Ea îl ajută pe omul ăsta, căruia-i zice Aakar, să învețe gramatică. Ceea ce nu-i ușor. Ține să-mi amintească:

— Engleza e o limbă care se învață greu.

Îi spun că știu.

Soția mea e foarte sufletistă și implicată. Ceea ce era